

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS MUNKÁLÓJA

Előfizetési díj egy évre:
Tagoknak . . . . . 3.50 P
Pártoló tagoknak . . . . . 7.— P
Intézményeknek . . . . . 40.— P

Alapító főszerkesztő:
vitéz **PINTÉR JÓZSEF**
Felelős szerkesztő: **Gara Imre**

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22.sz.án
Telefon: 13-00-92

A keresztény magyar iparosság őrt áll, mert nem nézheti közömbösen az új világ kialakulását. Nem engedheti, hogy a jövőben is róla és nélküle döntsenek. A liberalizmus és a plutokrata rendszer korábban halálra ítélték a tisztas ipart és eszelős örömmel kongatták felette a lélekharangot azok, akiknek érdekében állott, hogy ne a tudás és a munka, hanem a munkanélküli profit és a mindenre kész spekuláció szabják meg az élet irányát. Ez ellenségeink mamut-vagyonokat és állandó derült napfényt, nekünk az ősi kézművesség romlását, munkához szokott iparosnemzedékek pusztulását és a nyomor sötétlő árnyékát jelentette.

Az új társadalmi és gazdasági rend kialakításában az iparosság is közre fog működni. Nemcsak jogait és életlehetőségét kívánja ezzel biztosítani, hanem a nemes céheszmék teljes diadalát is, amelyek fénylő csillagként világítják meg a kézművesség fejlődésének útját: a tudás, a szolid munka, a nemzeti és társadalmi közösség eszméit.

Mi a kavargó eszmetömegek forrása és forrongása közepette nyílegyenes utat vágunk a jövő felé, mert mi sokat tanultunk és semmit nem felejtettünk. A nemes céhszellem a mi életideálunk és az erős, egészséges, gazdag kézművesrend megteremtése a célunk.

Őrtállunk és dolgozunk, mert ezt el kell érniünk.

**A múlt megoldjuk, a jövőt kiharcoljuk —
És helytállunk mindenütt.**

Ki következik szólásra?

A Magyar élet glóriás asszonyai, névtelen édesanyái, a nemzetáldozat legnagyobb áldozói vonultak fel nemrég a nemzet színe előtt. A sokgyermekes anyák kiküldöttei jöttek sorba, az ünnep pillanatától átmelegített, megtört arcú, dolgos, inaskezü anyókák. Szép gondolat így összegyűjteni őket, szép a jutalmazás nemes gesztusa, szép az, hogy a rohanó élet egy napját az ő diésőségükkel díszíti fel az újság . . . de nagyon-nagyon szomorú volt belenézni megtört szomorú szemükbe, meggyötört koravén testük keresztordozó görnyedtségébe. Istenem, de szomorú lehet az az ország, amelynek ilyenek az édesanyái! Tudom milyen az igazi Édesanya élete. Az anyasors mérhetetlen áldozata, a sok gyermek millió testetőről gondzuhataga, az anyai szív nemzetet ölelő szeretete, a lélek erejének, szépségének gazdag jó-sága, az a soha el nem múló drága mosoly, amely anyni melegséggel ragyogta be gyermekéveink boldog világát . . . az jött most el ide az idegenül díszes terembe, nagyon igénytelen pénzjutalomra és simogatásra.

S most a magyar Mater Dolorosák nevében szólok, kik fején, úgy érzem, csak én láttam meg ott, a hálátlanság véres tüske-koszorúját, mert ezerszer hálátlan az a nemzet, amelynek ilyenek a sokgyermekes anyái. Most nem beszélek az anyaság egyéni tragédiáiról, a rossz útra tért fiú, az elkallódott leány, az anyai szívet ért apró megaláztatások millió könnyéről, fájdalomról, a Könykek, az Imádság, a Munka, a Gond édesanyjáról . . . csak arról a kötelességről, amely a nemzet-áldozatnak ilyen mértékét nem intézheti el párpengős „jutalommal” és oklevéllel.

A sokgyermekes magyar anyák Veronika-kendői némán kiáltanak a nagyobb kenyér, a jobb lakás, a gondtól megkopott lélek derűtadó szórakozásaiért, a felnevelt gyerekek munkáskézenek elhelyezéséért, a munkában szétroncsolt testük gyógyító fürdőiért, a pihenés, az öregségi biztosítás áldott gondtalan nyugalmaért.

Mert a 8–15 gyerek gondja mellett ott a házimunka, sokszor a családfenntartó mosásba, gyárba, földrejárás egész embert, egész erőt kívánó munkája. Lehet-e anyni erő, anyni ideg, anyni szeretet egy emberben, amennyit ez a mérhetetlen munka, helytállás szét nem roncsol? A nemzeti rablógazdálkodásnak ez olyan mértéke, amely égbekiált.

Mennyi hála, megbeesülés, mennyi szeretet, mennyi viszontáldozat tudja csak tizedrésztében visszaadni a testi szenvedésnek azt a nagyságot, amelyet a sok gyermek világrahozatala jelent. Csak világrahozni! Hol a gondozás, a törődés, az aggodás, a féltés, az eltartás, a nevelés ezerszer-ezer gondja, amely a gyermekek számával hatványozottan emelkedik.

Sokgyermekes Magyar Édesanyák, köszönte-e, meghálálta, megfizette-e Nektek a nemzet tiszteres életteljesítményeket? Juttatott-e tiszser anyni gondoskodást, megkönnyítést kiapadhatatlan öletekbe? Ti voltak-e községek első asszonyai, anyái? A Ti fiaitok, lá-

nyaitok jutott-e el a magasabb iskolák ingyenes helyeire, kaptatok-e moziba, színházba ingyenes díszhelyet? . . . de a Tietek-e az első hely a templomban az oltár mellett? A község egység, egykés, vagy kiseszaládú asszonyai gondozták-e, ápolták-e vézna, síró, süksüesgélő gyermekeid? . . . segítettek-e gondjaidon a disznóölés, a szüret, a betakarítás zsiros teltségében? . . . elvégezték-e helyetted a külső munkát, hogy Te a családodnak, a gyermekáldásnak élhess? Nem, nem ingyen! Te megfizetted érte, gyermekkel, magyar gyermekkel, magyar jövővel fizetted.

A pesti fürdők, a Balaton, de a többi fürdők vizében igen sokan úsztatják, gyógyítják rózsás testüket. Nem találtam még hatgyerekest sem közöttük! Kerestelek mindig Téged is, roncsolt testű, gondtól nyűtt, sokgyerekes magyar édesanya. Kerestelek, mert Téged akartalak itt látni mindig, szegény meggéberedett izületeid, kezeid, lábaidd, testi fájdalmaid gyógyítására. Sokatokat, nagyon sokatokat akartam itt látni, mert sok ám hat gyerek, tíz gyerek, tizenöt gyerek, nagyon megnyűz, sokat kiszed szegény testetekből. Az üdülőhelyek gyönyörű épületekmeikeiben, a természeti szépségek megnyugtató, lelket-testet üdítő környezetében, a szőnyeges, halk kiszolgálás dús asztalainál is mindig Titeket kerestelek, de Nektek csak a kórházak szegényosztálya jutott, az volt a Ti pihenésetek, pedig oda is akkor juttattatok már, amikor a vég közeledett.

Igy gazdálkodott Veletek, a Ti anyatestetekkel a mult, így kapart össze tizmillió adófizetőt, katonát, munkást az a korszak, amelynek aranyzsákon vígyorgó luxus adófizetőit Ti tiszseresen túlfizették és túlfizítetek ma is.

Nem becsülöm le az ajándékot, amit kaptatok. Bizonyos, hogy szív adta szívnek, bizonyosan jólesett Nektek, de egy új életre feszülő, minden értékét összefogó nagy nemzetnek nem ez a halála. Tudjuk, hogy a sok gyerek nemzeti kötelesség, tudjuk, a nagy áldozatok ideje következik, tudjuk, hogy az egyén minden ereje, tehetsége, hősi élete a legfenségesebb, a leghatalmasabb magyar közösségé, a nemzeté; tudjuk, hogy a legszobott, legjobb, legtöbbet, a legnagyobbat kell adni, de mind ehhez erejének teltségében élő ember kell, erős, megkímélt, meggyógyított anya kell; az egész magyar életnek egy olyan szellemisége kell, amely Ti felétek néz elsősorban, mert a Ti felemelésekkel mutat hálát, köszönetet, jutalmat azoknak, akik a Ti mértékekkel veszik ki részüket a nemzetszolgálatból.

Nem plokátokra, az areotokra akarjuk felírni: „Magyar anyák, Ti tesztetek nagyvá Magyarországot!” Mert a Ti glóriás areotok büszke anyai szépsége, csatnító piros egészsége, dús természetek életet ringató ereje, igen, ez lesz majd a mi új erőnk, új honfoglalásunk!

Ezt akarjuk, ezért küzdünk mi új magyarok, egy új korszak újat-építő munkakatonái. (G. I.)

Krisztus szociális királysága jöjjön el a Te országod!

Az Élet Művészete

Vannak emberek, akiknek a társalgása panaszokdásból áll, de annyira, hogy még a lélekzetük is sóhajtás. Ezek minden szava az, hogy rossz csillagzat alatt születtem, hogy mindenben „pechem” (de csúnya szó!) van, de mintha savanyú arcukkal is azt akarnák bizonyítani, hogy mindez igaz. Igazán számalomra méltó emberek, de főképp azért, mert maguk az okai, hogy ilyenek.

Az a bizonyos rossz csillagzat a kényelmeskedő mult meséje. Ilyen sötét fátumok ma már nem zavarják a dolgozni akaró, kitarító ember életét. De megint az olesó siker vágya... megint, a majd holnap módszere... megint a kishitő sopánkodás, a beteg lélek tovább betegítő nyafogása... Igen, ez az akarat-betegség, ez fertőző megint az emberek között.

Nem tagadom, vannak erős és vannak gyenge akaratú emberek. Könyny megismerni őket. Az egyiknek minden sikerül. Gazdag, jóvágású, öntudatos, amihez hozzáfog, kezébe van egyszerre. A másik szegény, összezugszorodott, bátortalan és bármire fog, kísír a kezéből. Ha nem volna olyan szerencsétlen figura, bizony nevetséges vígjátékba való humor lenne. Pedig egész könnyen gyógyítható baja van szegénynek. Először is az, hogy mindig savanyú arccal jár, pedig, ha mosolyogna, minden, de minden könnyebben menne. Nem jött még rá, hogy az élet tükör, amely olyan arcot mutat, amilyennel belelétünk. Ha kacagunk, ő is kacag, de savanyú arcra a tükör is savanyú arccal felel. Amerikában a gazdasági letörtség korszakában milliók csúsztak le régi, könnyű életszínvonalukról. Természetes, hogy ezek az anyagias lelkű emberek a sötét kétségbeesés pokolkörébe szálljendek és arcuk a lelkük tükre volt. Nem ment semmi, az emberek savanyú, dermedt arccal lesték a tőzsde híreit, Döbberetes képi! Egy ötletes, lélektannal dolgozó amerikai üzletember erre kiadta a parancsot, hogy áruházának alkalmazottai mosolyogva szolgálják ki a vevőket. A mosoly csodát tett. A pangó, gyenge üzlet fellendült, az emberek mind ott akartak vásárolni, ahol ajándékba az emberi lélek legszebb virágát, a mosolyt kapták ráadásnak. Az ötlet tovább hódított és megszületett a „Keep smiling” — „Tessék mosolyogni” — mozgalom,

amely amerikai méreteken, öles fényreklámok ezreín hirdette: Tessék mosolyogni! És a sötétlátásba szálljend Amerika újra mosolyogni kezdett, újra kedvesek, mosolygósak lettek az emberek... Bizony kedves savanyú barátom, újra fellendült az emberek dolga, nem egyé, millióé és a sötét lelkipánik öngyilkosokkal kikövezett útját megállította egy lélekismerő ember ötlete. Nem új ez a mozgalom és sohasem lesz régi. Vagy nézd a japánt. Finom mosolyába mennyi öntudat, mennyi nemesis akarat szorult. Látod, ott a jólneveltség első kelléke ez, mert nem lehet egy japáni a másik terhére savanyú vagy szomorú arcával. De nagy is ez a nép és szép hazája igazán a mosoly országa.

Látod, Te nemcsak savanyú arccal, kókadtt fejjel jársz-kelsz bajtársaid között, de még képzelt rossz sorsod keserűségeit is ráfröcskölöd mindjárt az első téged meghallgató áldozatra. Csúnya dolog bajtárs, nagyon csúnya! Pedig a Te műveltebb iparos lelkedtől várnak sokan gyógyítást, simogatást és Te magad sem vagy orvosa saját bajodnak? Mosolyogj, mosolyogj mindig, hisz a mosoly széppé, bájosá teszi nem csak a lelket, de az arcot is. A mosoly a lélek virága, hisz mosolyogni csak az tud, aki belül is olyan szép, mint az arcaín ragyogó mosolygás. Tanulj meg és taníts meg mindenkit mosolyogni, legyen a környezted a mosoly kis országa és Te érezd magad benne e nagy jótétemény elindítójának, a mosoly királyának. Ez az eheli tenivalód.

Ugy-e megteszed?!

Aki korán csügged el, önmagát itéli halálra.

Vigyázz, ki ne mond halálos ítéletet!

DOBÓ ISTVÁN, az egri hős esküje. 1552.

„Esküszöm, hogy a vár és ország védelmére fordítom minden erőmet, minden gondolatomat, minden esepv véremet!

Esküszöm, hogy ott leszek minden veszedelemben veletek.

Esküszöm, hogy sem a várat, sem magamat pogánykézre élve nem adom.

Föld úgy fogadja be testemet, Ég a lelkeket és az örök Isten tásztison el, ha eskümet meg nem állanam!”

*

És a tizszeres erőtlő támadott Eger vára felszabadult. Dobó István győzött! Győzött!! Háta a Te esküd Testvér?! Te nem akarsz győzni?!

VAN EGY INDUS MONDÁS, AMELY ARRA TANIT, hogy senki sem lehet egyszerre kétfelé gazdag: „Vagy a zsebe üres és a szíve van tele, vagy dűskál a föld javaiban és a szíve koldus.” Légy boldog, hogy fiatalon a szíved gazdag, a karod erős és tudjad azt, hogy a rád váró gyönyörű küzdelemben a zsebed sem lesz üres, mert Te egész sorsjeggyel játszol a magyar élet nagy sorsjátékán és a Benned élő új hittel nyerni fogsz!

MINDEN EMBERNEK JOGA VAN A BOLDOGSÁGHOZ!! (Az amerikai szabadságkiáltványból.) Én hozzáfűzöm: Kötelességünk, hogy boldogok legyünk! Ezt tanítsd a csüggedőknek, a letörteknek, a kétkedőknek, a reményét vesztett bajtársaidnak... és a világ jobb lesz, derüesebb lesz és az új élet legnagyobb akarását hintetted szét!

L EVENTE élet kezdődik meg november 15-én. A magyar nemzetnevelésnek ez a gyönyörű intézménye mindig szívügyünk volt. Ma, amikor olyan öntudattal kell nézned a jövő elé, sokszorosan az.

Tested és lelked meggazdagodott erejével kell küzdened, férfiasan, büszkén, hogy célt érhesz. Keresd és becsüld meg a lehetőségeket erre. A leventenevelés kemény, küzdőképes, magyar férfívész és a hősi levente szellem meggazdagítja erőidet. A leventenevelésben mindig ezt kell látnod és ezért kell Neked a szakasz első emberének lenni.

Az Egyletek ezentúl élénken figyelik tagjaik levente munkáját és a levente minősítés lesz az alapja minden tisztségnek és kedvezménynek.

Sebb jövőt Bajtársak és külön munkát.

Közgazdasági figyelő

MI LESZ A SIROD FELIRATA? Egy kislány egyszer a temetőben járva-keelve olvasgatta a különféle sírfeliratokat. Minden sírfelirat az elhunyt érdemeit magasztalta. Egyszer csak odaszelt a kislány az anyjához: „Anyukám, hát a másik temető hol van?” „Melyik másik?” — csodálkozik az anya. „Az, amelyikben a rossz emberek vannak eltemetve. . .”

Az emberek biz' a haldunk után hivatalból olyan könnyen írják a dicséreteket fejfánkra, csak az a kérdés, az örök Bíró nem fogja-e nagyon megcenzurázni ezeket az elismeréseket? Ha tényleg mindenki „békében” nyugodna, akiről a gyászjelentés vagy a sírfelirat ezt megállapítja, akkor nem volna baj a túlvilági elhelyezkedés körül . . . No de mit csináljunk? Barátom hallgass meg egy Halottak-napi szentbeszédet, abból biztosan meg fogod tudni!

TUDJÁTOK MI AZ A „BORZASZTÓ”? Egy keleti király összehívatta bölceit és megkérdezte őket: mi a legborzasztóbb a világon? Az egyik azt mondta: a szegénység, a második azt mondta: a betegség, a harmadik azt mondta: a legborzasztóbb megöregedni — a negyedik tudlta el az igazit: a legborzasztóbb, mikor valakinek a halál kapujában egy eltékozolt életre kell vizszatekintenie.

Tudom, ti most egészen másra gondoltatok, amikor feltettem a kérdést; mi az a borzasztó? Pedig üresen távozni az életből a legborzasztóbb! Erzeni, tudni, hogy nem volt érdemes élnem, feleslegesre, ostobaságra, gonoszra használtam fel tehetségemet, egészségemet, időmet. És visszacsinálni, előlrol kezdeni már nem lehet! Fűik, ti még az élet elején álltok . . .

MA LEGKEDVESEBB NEKED? Talán még nem is gondolkodtál ezen? Vagy még nem is tudtad megállapítani? Nahát mire gondolsz legtöbbször? Miről szoktál elbrándozni? Miről szoktál gyakran álmodni? Valószínűleg ezek a dolgok vannak nagyon közel a szívedhez!

Stolz Albán írja le az esetet, hogy mikor egyszer feladta egy dúsgazdag haldoklóknak az utolsó kenetet, kezébe adta a feszületet és az illető nemsokára kiszenvedett. Halála után keze még mindig görcsösen összeszorítva maradt, nem lehetett imára kulcsolni. A pap maga is kíváncsi lett, mi lehet az, amihez a haldokló az utolsó percben, a másávilág küszöbén is egész erejével ragaszkodik: talán valami ereklye, vagy megszentelt érem?? Nem, semmi más nem volt, mint a pénzszekrényének kulcsa. Ez volt élete legkomolyabb percének is legfontosabb értéke: a Wertheim-szekrény kulcsa!

Ennyire tudunk mi emberek egy-ügyüekké válni, egy ügyünk van és marad csupán: a pénz.

Ugy gondolod most, na rám ez nem vonatkozik! Fiam, itt a földhözragaszkodáson van a hangsúly! Azon, hogy nem gondolsz egy másik életre, egy más célra, csupán a föld, ez az élet, ennek igaz, vagy vélt boldogsága fontos neked.

Lásd ezt talán te ugyanúgy szorítod magadhoz görcsösen, kinosan, mint az a haldokló a pénzszekrény kulcsát? . . . Rágódj csak egy kicsit ezen!

Dr. Patton János.

A magyar társadalom legszélesebb körében nagy megértésre talált a kormány felhívása: minél többen menjenek gazdasági, kereskedelmi pályára. Ezt a körülményt domborítja ki a főváros közoktatásügyi osztályának legutóbbi kimutatása, amely szerint a kereskedelmi középiskolákban az iparos és kereskedőtanonciskolában a tanulók létszáma jelentékenyen növekedett. Az elindulás mindig a legnehezebb. A holtpontról már elindultunk, hogy egy olyan nemzedék vegye át a gazdasági élet irányítását, amelyik nem téveszti szem elől a keresztény erkölcsöt, a nemzeti érdeket. A most beiratkozott tanulókra tehát komoly feladatok várnak és hisszük, hogy az iparos és kereskedő tanonciskolák igazgatói és tanárai ezt éppoly jól tudják mint mi.

Nagy érdeklődéssel figyeljük a jövőben a tanonciskolák munkáját, mert sokat várunk tőlük. Várjuk és követeljük azt az új szellemű iparosságot és kereskedő társadalmat, amely az új magyar élet igényei szerint kell, hogy helytálljon. Mérheterlen felelősség terheli ezért a tanoncotatást és ez a felelősség hamar ki fog bújni, mert a magyar iparosrend számonkér mindent.

Hálával és szeretettel viszonozza az iskolák bajtársi munkáját, ha azok hivatásuk és jelentőségük szerint nevelik növendékeiket, de kérlelhetetlen céltudatossággal bírál ott, ahol ennek hiányát tapasztalja.

A racionalizálásra vonatkozó új német rendelkezésekben nagy jelentőségű annak az elvnek a megvalósítása, hogy az üzem gazdasági jövedelmezősége a munkásnak is érdeke. Ezért a munkás a munkabéren felül a termelés arányában százalékos jutalomban, jutalékban részesül. Elérték vele azt, hogy a munkás jókedvvel, jószívvvel, a jutalékon túli munkamennyiséggel és minőséggel dolgozik. Ez a legjobb üzlet!

Ugyanez a rendelet mondja ki, hogy minden munkaadó felelős a nála dolgozó segítők és tanoncok továbbképzéséért. A továbbképzők elvégzése után néhány százalékos munkabéremelést kap a segéd vagy tanonc, éppen jobb munkavégzése jutalmául. Megint csak azt mondjuk, a legjobb üzlet, mert nemcsak a segéd jár jól, hanem a mester is, de legjobban a nemzeti ipar, amelynek fejlesztését, naggyátételét jelenti ez az okos intézkedés. Ezt csinálták a céhek is. Lám, mégis csak jó visszanyúlni a multba.

Szociális szempontból épp ilyen nagyjelentőségű a rendeletnek az a része, amellyel a kormány a szegény családok tehetséges fiainak továbbtanulását mozdtja elő. Állami ösztöndíjakat kapnak. Ha azonban az ösztöndíjat élvező ifjú tanulmányai során mégis tehetégtelennek, vagy hanyagnak mutatkozik, az addig élvezett ösztöndíjakat eszálja, — vagy, ha ez anyagi ok miatt lehetetlen — illetőségi községe köteles visszafizetni.

Jelenleg a Németországban rendelkezésre álló egész munkáslétszámot egy központi igazgatóság ellenőrzi és irányítja. Ennek az irányító szervnek a feladata, már előre megállapítani, hogy adott pillanatban az ipar egyes ágazataiban a külföldi kereskedelem és a belföldi fogyasztás állandó ingadozása következtében hány munkásra lesz szükség.

MINDEN EMBER ANNYIT ÉR, AMENNYIT TUD S AMENNYIT PRODUKÁL

Séta a nagyvilágban

Japán — a Felkelő Nap országa, az örök ifjú erők kiapadhatatlan forrása, a legújabb kor legcsodálatosabb népe köszöntünk Téged. Magunk megújulásához titokzatos erőidet keressük. Ismerni akarunk, látni, milyen vagy rokantalan népünk távoli rokona. Milyen a japán nép? Milyenek parasztjai, munkásai, iparosai, vezetői? Olyanok ők, mint a katonái! Együtt tették nagygyá, Ázsia vezető hatalmává Hazájukat. Mert a japán élet magasztos ereje, csodálatos fegyelme, a hazáért mindent áldozni tudás hősi szelleme ott éli minden japánban. Így nevelik a szülők, az iskola, a nagy japán történelmi múlt ennek a nagy népek minden fiát-leányát. Ez adja az elhivatottság és önfeláldozás csodáit, amivel a japán katona teremti meg most népének új életterét.

Katonanemzet vagyunk, nagy idők hőseinek katona utódai. A mi életünk is összeforrot a földdel. Tudjuk mi a Haza! És ezzel a katonalélekkel tudjuk megérteni, nagyrabecsülni a japán katona önfeláldozását, akinek a hősihalál dicsőség, amit ki kell érdemelni és amelynél nagyobb kitüntetés nem is érheti a katonámbert. Még az orosz-japán háborúban történt, hogy Port-Artur várának ostrománál a japánok segítségem tudtak megközelíteni egy vár-részletet, mert mély szakadék tátongott előtte és az egész terület alá volt aknázva. A hadmérnökök kiszámították, hogy pontosan 6700 ember teste kell ahhoz, hogy ezt a szakadékot kitöltse, akkor a többiek ezen a hulladombon benyomulhatnak a várba. Közölték ezt a megállapítást a várat orstromló sereg katonáival és tudatják velük azt is, hogy az ostromra csak akkor vállalkoznak, ha akad 6700 önkéntes jelentkező, aki feláldozza életét a Felkelő Nap dicsőségéért. Nem kellett hozzá 5 perc sem és már 10.000 katona jelentkezett egymással versengve, hogy őket jelöljék ki a vár ellen rohamra indulók közé. Minden pontosan úgy történt, ahogy a mérnökök kiszámították: közel 7000 hős harcos holtteste töltötte be a szakadékot, de a többiek rohama sikerült, Port-Artur vára elesett és az orosz-óriás meghajolt az ismeretlen új világsoda, a japán-lélek előtt.

A japán katona engedelmségéről és kötelességtudásáról is szinte hihetetlen példákat beszélnek a közelmúlt eseményei. Egy előretolt hadállásban lévő csapat élelmézéséről megfeldekeztek. A katonák 12 napig egy fat a ennivalót sem kaptak és csak meleg, poshadt esővizet ittak. A parancsnokuk napi feljegyzéseiben állandóan leírta, milyen szenvedéseken mennek keresztül, de minden nap azzal fejezte be a feljegyzéseit, hogy este a hazát és a császárt éltetve zárták le a napot. Egyetlen egy közlegény sem kérdezősködött, miért maradt el az élelmézés és az egész idő alatt még a látszatát is igyekeztek eltitüntetni, hogy nélkülöznek. Ha valamelyik tisztjük megjelent közöttük, előírászerűen jelentették, hogy „minden rendben van”. Ebéd és vacsora időben előszedték csajkákát és az előírt idő eltelté után szabályszerűen jelentették: „Alázatosan jelentem, 134 ember megvacsorázott!” Van valami panasz, vagy kívánság? — hangzott a tiszt kérdése — „Nincs semmi, minden rendben van!”

Mikor 12 nap eltelté után leváltották őket, teljesen legyengült, a lábán állni is alig tudó embereket találtak a lövészárokbán. Az első jelentés, amit a parancsnok leadott, akkor is a hadállásról szólt. Csak mikor a felváltásra küldött csapat parancsnoka megdöbbenve látta, hogy a leváltott csapat nem tud a maga lábán elmenni, akkor derült ki a helyzet. Az élelmézési tiszt, amikor megtudta, milyen baklövést csinált, nyomban harakirit követelt el. Rengeteg ilyen és ehhez hasonló esetet tud-

nék elsorolni a japán katona kötelességtudása, fegyelme és önfeláldozása igazolására. Nem is csoda, ha most, az állandó háborús hírek és veszedelmek közepette nagyon is ráterelődik a világ fegyelme a japán hadsereg. Ázsiában is túlfeszített a helyzet, csak egy szikra kell, hogy újra meginduljon a harc zaj. A japánok, kínaiak, amerikaiak és angolok állandó fegyveres készenlétben állnak, hogy adott jelre megkezdjék a világ legnagyobb háborúját. A készülődésekben a japán hadsereg vezet, amely kétségtelenül a legjobban felszerelt és legjobban kiképzett sereg nemcsak Ázsiában, de talán az egész világon. És milyen a szelleme! Milliő és milliő japán katona tanul, gyakorol azzal a fanatikus szent lelkesedéssel és hitel, hogy Istene, hazája és császára szolgálatába kell állítania a testét, lelkét, egész életét.

Pár éve, hogy a japán sportélet egyik legtehetségebb, világszerte ismert, kitűnő teniszjátékosa, Satoh, felmentést kapott a katonai szolgálat alól és Európába küldték másik négy versenyző társával együtt, hogy itt Japánt képviseljük a nagy nemzetközi mérkőzéseken. Satoh, mint jó hazafi és kötelességtudó katona nyomban engedelmességet és útnakindultak valamennyien Európa felé. Három napi tengeri út után Satoh nyomtalanul eltűnt a kabinjából. Asztalán két gyertya égett és egy búcsúlevél fektült. „Nem tudnám elviselni azt a szegényt, — írta a levélben, — hogy hazámat nem képviselhetem méltóképpen. E pillanatban olyan gyengén játszom, hogy elveszíteném a versenyemet, pedig tudom, azért küldtek Európába, hogy dicsőséget szerezzek hazámnak. Nem akarok senkinek sem a terhére lenni, igyekszem úgy eltávozni az életből, hogy senkinek se legyen kellemetlensége belőle.” Satoh éjszaka kilépett a fedélzetre és ott ugrott be a tengerbe, ahol a legtöbb cápa uszalkát.

Egész újkeletű az a történet, amit most beszélek el. A japán császár ünnepi felvonulásának irányítója, egy katonai osztágharagparancsnok nagy izgalmában „jobbba át” helyett „balra át”-ot vezényelt akkor, amikor a császár kíséretével együtt kilépett a templomból, hogy a háborúban elesett katonák emlékműjéhez menjen. A „balra át” vezényszó után ugyanis az egész díszsázzad, amely a menetet vezette, éppen az ellenkező irányban indult el és természetesen követte őket a császár kocsija és kísérete. Így történt, hogy az egész menet nem az előírásos és katonai sorfállal biztosított, felbogarozott útvonalon haladt a célja felé, hanem az elhagyott mellékutakon. Senki sem ütközött meg azon, amikor a díszsázzadot vezető és a szerencsétlen veszényszót kiadó parancsnok nyomban a leváltása után harakirit követelt el. Termézetesnek tartották ezt az önitélkezést, hiszen a Felkelő Nap császáranak méltóságát sértette meg, ilyen vétséget pedig egy mélyen érző japán hazafinak nem lehet, de nem is szabad túlélnie, úgy sem kapna többé helyet a társadalomban.

A végtelenségig lehetne felsorakoztatni az ehhez hasonló eseteket, amelyek ha a mi európai felfogásunknak kissé különösen hangzanak is, megmutatják milyen halatlan ragaszkodás és hit tölti el azoknak a lelkét, akik a Felkelő Nap országát szolgálják. Csak így lehet megmagyarázni és megérteni azt, hogy a 100 évvel ezelőtti európai ember előtt még teljesen ismeretlen ázsiai ország ma olyan nagy hatalom, amely Ázsia nagyobbik felének a sorsát tartja a kezében.

Ma, amikor új harcra feszül Japán sok milliós népe, hogy új világot teremtsen Ázsiában, a magyar katona testvér-bajtársi szeretetével, a hősi magyar élet együttérzésével kiáltjuk: Banzaj Nippon! Eljen Japán!

Fogj velem kezét és megmondan ki vagy?

A lélekelemző tudósok megállapítása szerint a hallgatás is beszédes lehet, ami könnyen hihető is, hiszen tudjuk, hogy a néma, vagy idegen nyelvű ember, akinek szavát nem értjük, éppen úgy elkövethet például árulást egy szempillantással, egy arcerándulással, egy jellemző gesztussal, — szóval a mozdulataival — mint az, aki előszóval adja elő mondani valóját. A hallgató ember mozdulatai beszédesek. (A kémelhárítás művészei sokat tudnának erről beszélni.) A hallgató embert tehát a mozdulatai jellemzik és az ilyen „szokásmozdulat” sokszor többet mond el, mint a legőszintébbnek hitt vallomás.

De nemcsak a szokásmozdulatok, hanem a mindennapi élet szürke gesztusai is jellemzők. Ilyen mindennapi mozdulat például a kézfogás.

Az őszinte, nyílt, határozott és megbízható jellemű ember teljes kézzel fogja át a feléje nyújtott kezét. Az őt új, mint meleg, kemény bilincs símul a kézre és röviden, határozottan rízza meg azt. Ugyanígy fog kezét, a mindenütt szimpátiát kelteni tudó szélhámos is. A különbség csak annyi, hogy ez az ember még a balkezét is igénybeveszi a kézfogásnál, vagyis egyszerre két kézzel fogja át a feléje nyújtott kezét „barátságosan”, „szerezzel” ütögeti és nem röviden, hanem nagyon is hosszasan rázogattja azt. (Azért vigyázat, nem mind szélhámos az ilyen, de jó megfigyelni!) A bizalmatlan és általában zárkózott ember kézfogása merev és hűvös. Az ujjai szinte félre érintik a másik ember kezét. Tulajdonképpen csak mint passzív, szenvedő fél vesz részt a kézfogásban. De senki ne tévessze össze a zárkózott ember gyáva kézfogását az erélytelen, ingatag, befolyásolható és főleg hazudozó ember puha kézfogásával. A különbség a kettő között az, hogy míg a zárkózott ember valósággal csak az ujsa hegyével érinti a másik ember kezét, addig az utóbbi egész kezét odanyújtja, valósággal elpihen, megnyugszik a feléje nyújtott tenyérben, a másikra bízva a tulajdonképpeni kézfogás technikai kivételét. Detektívek fognak így kezét néha, hogy ezáltal megismerjék a másikat és annak erejéből, egyszerű nyugodtságból, vagy izgatott remegéséből következtessenek a jellemére. A türelmetlen, ideges embernek kézfogása is ideges, türelmetlen és az egyén örök rohanó szándékát fejezi ki. Az ilyen ember sokszor csak egy, esetleg két ujját nyújtja pillanatnyi

kézfogásra. Érdekes, hogy kiváló sportemberek kézfogása rendszerint felszeg és bizonytalan. Hol erős a szorítása, hol meg teljesen erőtlen.

A férfi és a nő kézfogása szintén jellemző. Ha ismeretlen, vagy egymásnak teljesen közömbös férfi és nő fognak kezét, akkor ez a kézfogás a nemektől függetlenül az elmondottak szerint jellemző. Megállapításaimat mindenki könnyen ellenőrizheti és megfigyelheti önmagán és embertársain is. Szórakozik, gondolkozik vele, de ezenfelül emberismeretre is szert tesz. Ugy-e nem kell mondanom, milyen fontos ez ma. Tessék kísérletezni!

A király pohara

Mátyás király egyszer ebéd után még egy üveg tokaji bort hozatott s így szólt a bolondjához:

— Rajta bolodn, légy most pohárnokunk!

Az udvari bolond azonnal az asztal középre tette a király serlegét, köréje pedig az udvari emberek poharait helyezte el. Az utóbbiakét egymásután mind színültig töltötte, emiatt a király serlegébe már csak néhány csöpp jutott.

— Mit jelent ez? — kérdezte csodálkozva a király.

— Azt — felelte nevetve a bolond, — hogy tekintis bele az ország jóvédelmeinek a kezelésébe: mi jut az uraknak, mi jut neked és mi a népeknek. Neked valamiképe még csak csurran, de a népnek, úgy-e hogy semmi sem cseppen.

Igy volt Testvérek, de most Krisztus szociális igazsága következik.

Ugy-e ezért küzdünk?

Erősnek lenni, hogy nagyok lehessünk: kötelesség! Testvér! Az élet verseny! Beesülettel helytállni: magyar kötelesség!

Lehetetlen is visszalépni a versenyből; tehát győzni kell! Győzni kell, Testvér!

A MŰVÉSZ a lelkével és a kezével alkot. A műalkotás a lélek és a kéz közös munkája. Hogy melyik része fontosabb e kettős munkának, azt sokásem tudjuk eldönteni, meri mindkettő csak együtt és egymással érvényesül. A legnagyobb kézügyesség is üres virtuozitássá lesz, ha a lélek ereje nem jár az alkotásban. S a lélek legizibb belső láza is céltalan felhőjárás, dilettáns dadogás csak, ha a kéz biztos formáló ügyessége nem tudja megteremteni a gondolat, az érzés testét. Teste és lelke van a Műalkotásnak. A lelketlen mű éppúgy nem tartozik a művészet országába, mint a testet ölni nem tudó álmodozás. *

Tudd meg, hogy munkával jár minden művészet. A költő amíg megformál és kiesizol egy verset, néha hetekig tartó verejtékes munkát végez. Egy-egy véletlen jelzést mással cserél fel, henge szavakat kigyomlá, fölösleges részeket, ismétlődő szószaporításokat kihagy, így törekszik a vers lelkét a legmértőbb szavakban öltöztetni, a legnemesebb formába zárni. Aki azt hiszi, hogy a költő, a muzsikuss úgy dalol, mint a madár, szabadon és javítgatás nélkül, az nagyon téved. A költőnek a szavakat, a nyelv nyersanyagát épp úgy meg kell munkálnia, mint a szobrásznak a márványt vagy a sarat. A művészet látod, nemcsak álom, hanem munka, mesterség is!

Szeresd nagyon a művészetet és becsüld nagyra az igazi művészt, mert velük az élet szép oldalát szereted és becsüld meg. Mai magyar iparos, Te az izlés katonája vagy és erre a művészet, a szép szeretete tanít meg. Szeresd nagyon!

Figyeld meg ezeket a számokat!

Sorsdöntően beszélőnek ezek Népünk életébe, fejlődésébe.

Az élettan adatai szerint egy ember évenkénti tejszükséglete 255 liter. Ezzel szemben 1930-ban az egyes államok ezt fogyasztották: Anglia 404, Franciaország 313, Magyarország 142, Olaszország 104, Svájc 498 liter tejet fejtenk. A tojásfogyasztás pedig fejtenkint és évenként Angliában 172, Németországban 129, Olaszországban 119, Magyarországon 69. Pedig az élettan szerint egy ember szükséglete napi egy tojás! A zöldfűzelékek fogyasztása feltűnően csekély és az év folyamán nem egyenletes. Összefoglalva megállapíthatjuk, hogy a magyar mezőgazdaság elsőrendű feladata a tejtermelés 120 százalékos, a tojástermelés 470 százalékos, a zöldfűzeléknek pedig 20 százalékos emelése.

Köszöntjük

a

Nemes Céhet

Papírhány és a munkásifjúság

Bajtársak! Sok-sok levél fekszik itt most előttem. Köszönet, köszönet, hála és mind a nemes magyar lélek ezerszer-ezer drága megnyilvánulása. Drága Bajtársak! Életem legnagyobb ünnepe van ma. Nem szólok, csak alázatosan hajtom meg a fejem és kérem a jó Istent, adjon erőt, szeretetet, kitartást, hogy ezt a sok felém hajló szeretetet megérdemljem és viszonzhassam.

Egy kérésem van. Ne kapcsoljátok ezt a személyemhez. Egy nagy Eszme, a Katolikus Legényegyleti Eszme sugallta ezt. Mindig így látsátok. Te drága Bajtárs épp így szóljálod ezt az Eszmét, ha becsülettel végzed a munkád, mint én magam. Légy büszke rá, hogy szolgálhatod és érezd azt, hogy különb ember lettél általa.

Köszönök, ezerszer köszönök minden sort és boldog üléssel ölelem magamhoz minden kedves Bajtársamat.

Krisztus segítson Mindnyájunkat.

Válaszolnom kell még valamire. Többen drágálották az új lapot 14 fillérért. A mai nehéz viszonyokat emlegették. Jó, a mai élet terhét senki le nem tagadhatja. 14 fillér 14 fillér. De a „drágaság” nem itt van elásva. A drágaság Testvérek ott van, hogy kis példányszám-ban jelenünk meg, vagyis magyarul kevés az előfizető. Édes jó Testvér, nézz csak magadba, Te, aki éppen drágáld és csinálj egy kis számvetést, de a lelkiismeretteddel is. Nézd én most nem akarok úgynevezett belső titkokat elárulni itt a nagy nyilvánosság előtt, nem teszem meg, mert olyanok is pirulhatnak érte, akik ezt meg nem érdemlik, de hídd el, ha a „drága” bírálatod helyett az előfizetésed kaptak volna meg, ez új számunk már 16 oldal lenne épp úgy 14 fillérért, tele szépséggel, gazdagsággal, életerővel, szóval azzal, ami Neked olyan nagyon kellene. Testvér, mi akarunk adni, akarunk, mi azért vagyunk itt — most azt is megmondom fizetés nélkül —, hogy Neked szebb, teljesebb, igazabb életed legyen. Nézd, egy olyan laptervezettel jöttem ide, amilyen lap még nem jelent meg Magyarországon. Amit most másodszer kaptál belőle, az csak a kényszer-szülte izelítő 8 ol-

dalon abból, ami lesz. Igen lesz Testvér, de ehhez Te kellesz, Ti, Ti sokan! A beérkezett levelekben többszáz fogadalom hangzott el: „... apostolai leszünk lapunknak!”

Látod Testvér, ezzel a fogadalommal lesz olcsóbb, merem mondani nagyon olcsó az Új Nemesség és ezt Te most épp úgy belátod, mint azok, a jóakarató Bajtársaid, akik beszéd helyett tesznek, hogy olcsó legyen. Nézd én úgy, de úgy ismerem a magyar ifjúságot.

Veletek egy sorsot éltem és főiskolai éveim alatt bizony megtanultam, mi a fillér értéke. De kéthetenként 14 fillért olyan könnyen Testvér!, olyan könnyen tudtam nélkülözni ilyen célra. Mást mondok Testvér! Szégyenlettem volna, ha nem tudtam volna nélkülözni.

Pedig az Új Nemesség jósága Nektek becsületügyetek is. Amilyen a lapotok, olyanok vagytok Magatok. Mert a lap képvisel Benneteket. Igen, a legényegyleti magyar iparosrend képviselője az Új Nemesség.

Kell-e még több szó a bizonyításra Testvér? Látod, ha erre gondolsz, akkor mikor kimondtad az ítéleted, bizonyára másként nyilatkoztál volna.

Most november-december hónap a várakozás ideje. Meglátjuk elég értékes-e a legényegyleti ifjúság arra, hogy olyan sajtót kapjon, amilyen dukálna egy 87 éves nagyszerű Intézmény Tagjainak. Mi mertük vállalni a kockázatot, mert tetemes kiadásaink ellenére nem folyt be több pénz, hisz a régi előfizetéseket szerzett joguknál fogva nem emeltük. Meglátjuk, hogy valóban apostolai lesztek-e annak, ami a legnagyobb kincsetek és a legtermészetesebb érdeketek: az „Új Nemesség”-nek.

A lapok terjedelme megcsappant a háborús időkre való tekintettel. A sóványító kúrárt előíró rendelet fájdalmasan érintette testvérlapunkat, a Magyar Munkásifjút is, amely csak két oldalon jelenhet meg jelenleg, pedig annyi mondanivalója lenne, amire mind szükség van a mai világban. Ennek a lapnak a sorsa, fájdalmasan mutatja a mai magyar munkásifjúság helyzetét, ami mellett mi sem mehetünk el szóltanul.

Papírhány van, de új folyóirat, politikai lap indult meg mégis! Eddig rendben van a dolog. Ott kezdődik azonban a baj, hogy amikor a Magyar Munkásifjú bővítési engedélyt kért éppen az említett példákra való hivatkozással, akkor a válasz elutasító volt.

Úgy látszik, hogy a politika még mindig fontosabb itt nálunk, mint a sokat hangoztatott szociális kiteljesedés! Hangoztatjuk a szociális reformokat, de ha rákerül a sor, akkor nem tudunk a hozzávaló eszközökhöz jutni, mert mindjárt akadályokba ütközünk. Ami lehet másnak, az nem sikerül a magyar munkásifjúságnak! Más lapok és folyóiratok napvilágot láthatnak, de a Magyar Munkásifjú, amely éppen a magyarabb és erősebb munkásifjúságért küzd, nem tud térhez jutni és két oldal helyett négy oldalon megjelenni! Szomorú dolog az, hogy még a papírhány is a mostoha sorsot juttatja eszünkbe.

A tanácsiskolákban hatalmas statisztikai íveket kell mindenegyes tanulónak kitöltenie. Egy-egy ilyen ívnek a terjedelme 2499 cm². Budapesten 10.000 ilyen lepedő nagyságnyi ívet töltenek ki mert ennyi tanonc van. Az összesítést felhasználít 100 grammos papír terjedelme egy huszonnégyoldalas Új Nemességet tesz ki jóval finomabb papíron. — Nem tudjuk, hogy lesz-e eredménye ennek a rengeteg papírpocsékolásnak, aminek szociális céljai lennének, de ha a multa tekintünk, akkor nem nagyon remélhetünk benne. Ilyen célra azonban van papír még a mai világban is, de a magyar munkásifjúság lapjára és munkásifjú műveltség fokozására nincs! — Nem találunk-e ebben ellentmondást? Félmunkát? Egyik papírról ingyen, az álam terhére nagy papírpocsékolás folyik — kivéve, ha lesz eredménye a nagy statisztikázásnak — másik részről ugyanarra a célra, aminek már most lenne gyakorlati haszna, még pénzért sincs papír!

Mi minden téren egész munkát kérünk, mert nem lehet, hogy az egyik kéz símogasson, a másik meg üssön! Így nem csoda, ha a munkásifjúság nincs tisztában a helyzettel. Nem tudja, hogy segítik-e, vagy pedig ...!

Kapuvári Elemér.

Nagy szeretettel készülünk erdélyi legény testvéreink fogadására. Azt akarjuk, érezzék az Anyaország igaz magyar szeretetét és soha-soha ne feledjék el az itt töltött napokat. Erdélyi Testvérek, várunk... várunk!

AZ ANYAORSZÁGI LEGÉNY-EGYLETEK 20 művészi selyemzástól ajándékoznak az erdélyi Legényegyletnek. Az ajándékozásban a legnagyobb áldozatkészséget tapasztaljuk Legényegyleteink körében. Mikor készen leszünk a nagy művel, egy egész számot betöltő híryanagot adunk, megjelölve az adományozók nevét is, hogy örökre hirdesse a legényegyleti szellem nemes, magyar dicsőségét. Kérjük zászlóánya úrhölgyeinket, hogy nevüket, címüket, a szalagokra hímzendő jelmondataikat sürgősen küldjék el az „Erdélyi Zászló-bizottság” címére (Budapest, VII., Rottenbiller-u. 20—22.) Minden egyéb kérdésben a Bizottság állandó kirendeltsége áll rendelkezésre. (Telefon: 424—981.) A befutó levelekre a választ azonnal megadjuk. — Kérjük egyben, hogy a pénzküldeményeket méltóztassanak postai utalványon küldeni vagy csekkünkön jelezni „Erdélyi Zászló-bizottság részére”.

A legényegyleti ifjúság részvételét az alábbiakban szabályozta a Bizottság. Minden egyes ifjúsága nevében két darab zászlószöveget verünk be. Egy-egy zászlószög ára 5 pengő. Tehát egyetlenként zászlószögére 10 pengő esik. Minden zászlószögbe bevessük az adományozó egyesület nevét és erről díszoklevélben értesítjük az adományozókat. A 10 pengő a tagok filléres adományaiból gyűlhet csak össze, hogy a nagy eseményben tényleg minden tag szerepelhessen. Senkitől sem kívánjuk, hogy megerősítse magát, nem is lehet. Mindenki tehetsége szerint ad, hogy jószívvel gondoljon rá vissza. A „pumpolás” nem a mi stílusunk. Kérjük azonban a dékán testvéreket, hogy ívet fektessenek fel, melyre az adományozó a nevét és az összeget beírja. Ezt az ívet az elnök úr és a saját aláírásával ellátva, lepecsételve tegyék el, mert később összesítésre és a sajtó részére bekérjük. Az összegyűjtött pénzt a fenti címre sürgősen küldjék el, mert zászlóalapunk e pillanatban teljesen kimerült.

A LEPSÉNYI EGYLET „ERDÉLYIÉRT”. Szeretettel mondunk köszönetet Torma József pápai kamarás elnök úrnak, Angeli Lajos, Mihál-

ka Jenő, ifj. Langer József uraknak a tökéletes rendezésért. Magyar üdvözlőnk a kitűnő egyeslet minden jóakarató tagjának. Büszkék vagyunk a lepsényi munkaközösségre.

A zászlókat december 1-én az Országzászlónál ünnepi örösváltással mutatjuk be, melyen 100 vendég erdélyi legénytestvérünk 60 tagú saját fűvös zenekarral és a központ Legény-díszszázadával vesz részt.

Előző nap este fáklós díszzenét adunk a Kormányzó Úr Öfö-méltóságának, a miniszterelnök úrnak és az iparügyi miniszter úrnak.

December 8-án külön vonattal küldöttség viszi Kolozsvárra a zászlókat, ahol újabb országos ünnepély keretében adjuk át. A nagyszerű események krónikáját következő számunkban adjuk.

KROMMEL JÓZSEF II. dékán testvér 49 darab „megmaradt” Uj Nemességet küldött vissza. Nagyon csodáljuk a vágsellyei testvérek magatartását. Ha úgy szeretik az ujságukat, akkor a Legényegyletet sem szerethetik jobban. De akkor mit keresnek közöttünk? — Csodáljuk és csak azt jegyezzük meg egyelőre, hogy mindez becsület dolga. Becsület dolga Testvérek! Még egyszer mondjuk: becsület dolga!

UJSÁGIRO TANFOLYAMOT szervez a központ az Uj Nemesség jövőnd munkatársai részére. A tanfolyam vezetésével Kapuvár y Elemért, lapunk belső munkatársát bízta meg. A tanfolyam december 1-én kezdődik. Külön érdekessége a tanfolyamnak, hogy azon levelezés formájában vidéki tagjaink is résztvehetnek. Testvérek íme egy új nagyszerű lehetőség a művelődésre, fejlődésre. Reméljük, sokan élnek vele.

Cím: Uj Nemesség ujságíró tanfolyama. Budapest, VII., Rottenbiller-u. 20.

Hatvany Lajos és Szabó Büzsike november 23-án tartják esküvőjüket Pápan. Ugyanitt jegyezte el Dudás Sándor Kvakál Magdát.

Kovács Lajos I. dékán és Bognár Hedvig, Sárdi József és Gergely Man-ci Szigetváron jegyesek.

Külön üdvözlőjük Kovács Lajos I. dékán testvért és bájos menyasszonyát.

Belovics József és Hornyák Emma Vágselyén jegyesek.

Szeretettel köszöntjük az induló új párokat és közös erővel szebb, boldogabb magyar életet küzdünk ki számukra.

AZ IFJUSÁG BESZÉL rovatunkat helyszúke miatt a következő számban hozzuk. Sok értékes munka futott be. Levél megy mindenkinek. Magyar üdvözlét!

AZ UJ NEMESSÉG

ifjúsága részére irodalmi pályázatot hirdet, iparos, egyeslet, vagy céh tárgyú novellák, versek, vígám történetek írására. I. díj 100.— P, II. díj 50.— P, III—IV. díj 25—25 P. Pályázati határidő: 1941. január 1. Most minden titkos írónk, költőnk lépjen elő, mert az új, gyönyörű Uj Nemesség-be írni, dolgozni, annak munkatársának lenni igazán kitüntetés. — Fiúk! Eddig megcsillogtatott tehetségek a leg-szebb reménylen tölt el. Nagy ifjúsági irodalmi életet akarok. Előre tehát, dolgozni, dolgozni, tanulni, írni és az Uj Nemességet terjeszteni, mert január 1-től 16 oldalon már 5 oldal tiszta irodalmat akarunk adni. Magyar üdvözlét Mindnyájatoknak!

AZ „UJ NEMESSÉG”

kiadóhivatala, helyi egyeslet képviselőket kíván megbízni, akik egyúttal az egyeslet és a nemes céh propaganda főnökei is lesznek. — Kérjük a dékán testvéreket, hogy erre a megbízásra alkalmas irodalommal foglalkozó, izléses, művelt és tehetséges tagokat, mint az „Uj Nemesség” helyi munkatársait rövid úton elnöki láttaomzással és pecséttel december 1-ig terjesszék fel. A helyi munkatársakat, — amennyiben arra igényt tartanak — később megállapított módon — munkájuk arányában — díjazni kívánjuk.

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22.

Főszerkesztő és felelős kiadó:

vitéz Pintér József.

Felelős szerkesztő: **Gara Imre.**

Máté-nyomda, Bpest, VIII., József-utca 61. szám — Telefon: 139—259.

Cimzett:

Tek. Katolikus Legényegylet